

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1313/2020
28.05.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Данијеле Николић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији су пуномоћници Радослав Паповић, адвокат из ... и Јоаким Харди, адвокат из ..., против тужене Erste bank a.d, Нови Сад, чији је пуномоћник Рајна Андрић, адвокат из ..., ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1893/2019 од 21.10.2019. године, у седници одржаној 28.05.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1893/2019 од 21.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Сомбору Гж 1893/2019 од 21.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1592/2018 од 05.09.2019. године, усвојен је тужбени захтев тужиле, па је ставом првим изреке, утврђено да је ништава и да не производи правно дејство одредба члана 9. став 9.1 алинеја 1 Уговора о кредиту број ... од 14.04.2016. године, закљученог између тужиоца и тужене, која гласи: „Накнаде коју корисник плаћа банци у току отплате кредита су: накнада за обраду кредита која је једнократна и износи 3% од износа одобрених средстава.“ Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати износ од 7.800,00 динара са законском затезном каматом од 14.04.2016. године, до исплате. Трећим ставом изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име трошкова парничног поступка износу од 51.300,00 динара са законском затезном каматом од извршности одлуке, до исплате.

Пресудом Вишег суда у Сомбору Гж 1893/2019 од 21.10.2019. године, првим ставом изреке, жалба тужене је одбијена и пресуда Основног суда у Врбасу, Судска јединица у Кули П 1592/2018 од 05.09.2019. године је потврђена, док је другим ставом изреке, захтев тужене за накнаду жалбених трошкова одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију из разлога садржаних у одредби члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013-УС, 74/2013-УС, 55/14 и 87/18)

Према одредби члана 404. Закона о парничном поступку ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

Правноснажном пресудом утврђена је ништавост одредбе уговора о кредиту којом је предвиђено право тужене банке да од тужиле као корисника кредита, наплати трошкове обраде кредита и пуштања кредита у коришћење у фиксном износу од 7.800,00 динара једнократно (3% вредности кредита) у односу на укупан износ одобреног кредита и обавезана је тужена да тужилји исплати износ који јој је по овом основу, одмах по исплати средстава кредита наплатила, са законском затезном каматом од дана стицања без основа до исплате, јер тужена није доказала на шта се односе трошкови обраде кредитног захтева и пуштања кредита у коришћење у висини од 7.800,00 динара (3.00% од износа одобреног кредита) који су тужилји наплаћени.

Нижестепени судови су на основу утврђеног чињеничног стања донели одлуку у складу са правним ставом Врховног касационог суда о дозвољености уговарања трошкова кредита, усвојеним на седници Грађанског одељења одржаној 22.05.2018. године и израженим у бројним пресудама Врховног касационог суда. Према овом правном ставу банка има право на наплату трошкова и накнада банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкови обраде кредита и пуштање кредита у течај, као и други трошкови које банка обрачунава кориснику приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава кориснику у току реализације уговора о кредиту, могу бити исказани и наплаћују се само кроз обрачун ефективне каматне стопе.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној.

Са изнетих разлога на основу члана 404. Закона о парничном поступку Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 22.11.2018. године, а као вредност предмета спора у овој парници означен је износ од 7.800,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**